

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) Ing. J. H., b) Ing. H. H.**, oba zastoupeni Mgr. Kateřinou Sigmundovou, advokátkou, se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I.)** Česká telekomunikační infrastruktura a.s., se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, **II.)** M. D., **III.)** R. S., **IV.)** J. S., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. OÚPSŘ 127/2015-330-rozh., v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2017, č. j. 59 A 28/2016 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce a) a b) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení I.), II.), III.) a IV.) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobci a) a b) domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2017, č. j. 59 A 28/2016 - 61 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015 (správně 13. 1. 2016), č. j. OÚPSŘ 127/2015-330-rozh. (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 20. 3. 2015, č. j. MUCL/18357/2015, kterým bylo podle ustanovení § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon"), vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby samoobslužné mycí linky v ul. M. v Č. L., včetně přípojky vody, kanalizace, plynu, elektro, přeložky lampy veřejného osvětlení a zpevněných ploch na pozemcích p. č. X a X v k. ú. Č. L. a stanovil podmínky pro umístění stavby. Napadené rozhodnutí změnilo tyto podmínky, a to tak, že se v podmínce č. 11 mění údaj o celkové délce oddělující stěny tak, že text „v celkové délce 35,2 m" se nahrazuje slovy „v celkové délce 31,32 m", a že v podmínce č. 13 byl doplněn údaj o délce tzv. letního a zimního období (ve vztahu k provozu myčky).

[3] Žalovaný popsal, že ve věci rozhoduje již potřetí, neboť předchozí rozhodnutí stavebního úřadu zrušil. Nyní s ohledem na obsah odvolání brojící proti závaznému stanovisku krajské hygienické stanice žalovaný vyžádal potvrzení tohoto stanoviska ze strany Ministerstva zdravotnictví, které bylo dne 13. 11. 2015 vydáno. Žalovaný přitom na toto stanovisko odkázal ve vztahu k námitkám ohledně nepříznivých účinků hluku a vibrací z předmětného provozu. Konstatoval, že stavební úřad v nyní přezkoumávaném rozhodnutí napravil předchozí vytýkané vady, přičemž s jeho závěry se v zásadě ztotožnil. Žalovaný pouze upravil dvě podmínky, a to upřesnění délky oddělující stěny a délky letního a zimního obdob, dle kterých se odvíjí rozdílná délka provozních hodin samoobslužné mycí linky. Měl rovněž za to, že se stavební úřad dostatečně a správně zabýval všemi námitkami účastníků řízení, když vycházel z projektové dokumentace, vyhodnocení dopravního napojení, hlukového posouzení, z posouzení geologických a hydrogeologických poměrů území a z příslušných závazných stanovisek. Projektová dokumentace k umístění stavby splňuje příslušné požadavky stanovené právními předpisy. K výtkám odvolatelů žalovaný vysvětlil, že platná legislativa nestanoví podmínku doložení souhlasu sousedů s územním rozhodnutím. Pokud nejsou z hlediska správního práva zjištěny důvody bránící vydání požadovaného rozhodnutí, pak se takové rozhodnutí vydá. Smyslem účastenství sousedů v řízení není poskytnout jim právo rozhodovat o tom, co bude dělat soused, ale upozornit souseda a stavební úřad na skutečnosti spojené s jejich možným dotčením, o nichž nikdo jiný než oni sami neví. Soulad záměru se stavebními předpisy naopak posuzuje stavební úřad. Povinností stavebního úřadu není vyloučit jakékoli omezení majitele sousední stavby, ale pouze zabránit takovému zásahu, který by byl od počátku zřejmý a v rozporu s platnými právními předpisy či technickými normami. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, avšak v daném případě stavbou předmětné samoobslužné mycí linky nedojde k zasažení do práv odvolatelů nad míru přípustnou poměrům, právě vzhledem k přímé návaznosti plochy občanské vybavenosti s navrhovanou stavbou na plochu s využitím pro bydlení městské s hlavním využitím pro výstavbu bytových a rodinných domů, tj. plochu se zcela odlišným funkčním využitím. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že i v ploše pro bydlení městské jsou podmíněně přípustné provozovny řemeslné výroby a služeb a poskytování komerčních služeb, pokud je projektovým řešením prokázána slučitelnost jejich provozu s hlavním využitím plochy. Nemovitosti odvolatelů se nenacházejí v ploše bydlení čistého, ale v ploše určené k využití pro bydlení městské, v němž je možné umisťovat provozovny řemeslné výroby a služeb; pak je třeba kvalitu prostředí posuzovat s ohledem na umístění takových podmíněně přípustných staveb, přičemž se kvalita tohoto prostředí nemůže odlišovat od obecných oprávněně požadovaných standardů prostředí plochy bydlení městského. Podle žalovaného

to znamená, že nelze požadovat 100% kvalitu prostředí tak, jak je nastavena územním plánem pro plochy určené pro bydlení čisté. Žalovaný měl za to, že zahrada odvolatelů umístěním ani provozováním stavby samoobslužné myčky nebude negativně ovlivněna tak, že by nemohla být dále užívána jako zahrada. Hluk z budoucího provozu samoobslužné myčky bude posouzen Krajskou hygienickou stanicí na základě měření ve zkušebním provozu, který stavebník provede před povolením stavby do jejího užívání. Žalovaný uzavřel, že předmětný záměr je v souladu s platným územním plánem. K namítané absenci toalet žalovaný odvětil, že jde o provozovnu bez stravování a bez stálé obsluhy, pro kterou takové vybavení není zákonným požadavkem. Ve vztahu k průniku aerosolů a pachu přes navrženou ochrannou dělící stěnu žalovaný vyšel z protokolu o zkoušce měření vlhkosti ve venkovním prostředí u obdobné samoobslužné mycí linky a hodnocení vlivu myčky na okolí, přičemž tam uvedené závěry odvolatelé nezpochybňují relevantními tvrzeními. K obavám ohledně údajného ohrožení vod a půdy mycími a ropnými produkty žalovaný odkázal na souhlasné stanovisko Povodí Ohře a navazující stanovisko dotčeného orgánu; splnění tam uvedených podmínek je zabezpečeno splněním podmínky č. 15 prvostupňového rozhodnutí. Ohledně zastínění pozemků žalobců žalovaný vysvětlil, že provedení výsadby šesti stromů břízy nařídil odbor životního prostředí jako náhradu za povolení kácení 2 ks břízy v místě navrhované stavby; předmětná stěna je umístěna v nejkratší vzdálenosti 1,5 m od společné hranice, kdy v této části pozemku mezi ochrannou dělící stěnou a hranicí pozemku je navrženo osazení bříz. Jelikož stavební úřad může posuzovat pouze proslunění a osvětlení obytných místností, musel žalovaný poukázat na to, že v jižní obvodové zdi objektu žalobců (vzdáleném cca 15 m od společné hranice), nejsou žádné okenní otvory obytných místností, tudíž tato námitka je irelevantní. Nadto ve stavebním řízení lze dále stavebníkovi uložit udržování konkrétní výšky a tvaru stromů tak, aby byly zajištěny povinnosti dle občanského zákoníku.

[4] Žalobci v **žalobě** ze dne 17. 3. 2016 namítali, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť žalovaný na jednu stranu tvrdil, že se s prvostupňovým rozhodnutím a jeho důvody ztotožnil, na druhou stranu jej však změnil. Dále žalovanému vytkli, že nedostatečně vysvětlil změnu délky oddělující stěny. Nesouhlasili rovněž s tím, jakým způsobem bylo stanoveno letní a zimní období, kdy žalovaný vycházel pouze z vyjádření stavebníka. Zopakovali, že v řízení nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, neboť přetrvávají jejich obavy z obtěžování hlukem, jelikož hluková studie vychází z provozu na úrovni 50% kapacity a protože nezohledňuje hluk provozu z ulice M. Tvrdili, že územní plán neumožňuje provedení předmětné stavby, neboť pro danou lokalitu platí regulativ, podle něhož nelze umístit stavbu, jejíž provoz nebo technické zařízení narušují užívání staveb a zařízení ve svém okolí a snižují kvalitu prostředí souvisejícího území. I podle předmětné studie totiž předmětná stavba myčky bude představovat dominantní zdroj hluku. Žalovaný se rovněž nedostatečně zabýval jejich námitkami stran umístění 3 m vysoké ochranné stěny. Tato stěna je opět v rozporu s územním plánem České Lípy, podle kterého je toto město místem se stále se zlepšujícím se životním prostředím pro kvalitní život svých obyvatel. Ochranná stěna je nefunkční z hlediska zábrany proti unášení aerosolů a zplodin větrem, přičemž žalovaný opomněl zabývat se definicí znečišťující látky. Nadto je značně neestetická, a to i s ohledem na budoucí využití přilehlé oblasti jako městské třídy. Nebylo rovněž přihlédnuto k tomu, že ve zbývajícím prostoru mezi touto ochrannou stěnou a hranicí pozemků mají být vysázeny

břízy, kterým se však na takovém místě nemůže dařit; o tomto výsledku pravděpodobně nebyl zpraven příslušný odbor životního prostředí. Nikdo se rovněž nezamyslel nad nesouladem uvažované stavby s požadavky na veřejnou a dopravní infrastrukturu, a to s ohledem na hustotu provozu při zohlednění budoucího uvažovaného dopravního okruhu. Správní orgány v neposlední řadě neposuzovaly bezpečnost uvažovaných přípravků na mytí, snížení hodnoty jejich nemovitosti a poukazem žalobců na příslušné usnesení vlády k nepovolování staveb v záplavových územích. Závazná stanoviska týkající se možného vsakování mycích prostředků vycházela z jiného stavebního záměru, neboť podle poslední úpravy bude postavena betonová vrstva. Povodí Ohře nadto vydávalo různá stanoviska, neboť podle jeho posledního stanoviska nepožaduje recyklaci použité pitné vody.

[5] V **napadeném rozsudku** ze dne 26. 9. 2017, č. j. 59 A 28/2016 - 61, krajský soud uvedl, že výrok v napadeném rozhodnutí nezavdává pochyb o tom, že žalovaný odvolání žalobců nevyhověl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o umístění stavby potvrdil; dílčí změny, k nimž bylo přistoupeno, se týkaly pouze dvou podmínek, což žalovaný vysvětlil. Nelze proto dovozovat, že by napadené rozhodnutí bylo nesrozumitelné či zmatečné. Bylo rovněž jasně vysvětleno, proč došlo ke změně délky dělící stěny, a to s ohledem na obsah výkresů č. 15 a 16. Soudu nebylo zřejmé, jak se mohlo práv žalobců dotknout, že žalovaný upřesnil délku tzv. letního a zimního období, zvláště když toto upřesnění se netýká jejich práv, které mohou uplatňovat v soudním řízení. Soud nevyhodnotil hlukovou studii Ing. H. tak, že by potvrzovala obavy žalobců z obtěžování hlukem. Touto studií se přitom rovněž zabývaly příslušné specializované orgány, které s ohledem na její obsah dospěly k závěru, že hodnoty hluku dle příslušného předpisu budou v daném případě dodrženy. Bylo zvažováno i zvýšení hustoty dopravy na přilehlé komunikaci, přičemž bylo konstatováno, že toto nemůže nadlimitně ovlivnit hlukové poměry v lokalitě. Pro ověření skutečné akustické situace zahrnující i reálné hlukové pozadí byla ostatně stanovena podmínka měření hluku před uvedením stavby do užívání. Žalovaný se podle soudu rovněž dostatečně zabýval námitkami žalobců proti umístění 3 m vysoké ochranné stěny, když zdůraznil, že žalobci jakýmkoli relevantním způsobem nebrojili proti protokolu o zkoušce měření vlhkosti ve venkovním prostředí u obdobné samoobslužné mycí linky. Jejich obavy proto byly vyhodnoceny jako hypotetické. Správní orgány se rovněž dostatečně zabývaly otázkou zastínění pozemku žalobců. Soud přitom vysvětlil, že se zde střetávají vlastnická práva dvou samostatných subjektů, přičemž nelze vlastnické právo žalobců absolutizovat na úkor vlastnického práva jejich souseda. S ohledem na výkon tohoto práva proto z povahy věci dojde k dotčení práv žalobců; právo může řešit pouze to, zda bude tato změna přiměřená, a to posouzením limitů stanovených legislativou. Nestačí přitom obecná námitka, že stavba bude stínit, neboť je nutné zabývat se nedodržením podmínek stanovených zákonem. Námitka týkající se údajné neestetičnosti ochranné stěny není bez dalšího nijak propojena s právní sférou žalobců. Charakter území lze dostatečně posoudit na základě údajů obsažených ve správním spisu. Správní orgány se podle závěru soudu dostatečně zabývaly otázkou připojení stavby na veřejnou a dopravní infrastrukturu; sjezdem pro samoobslužnou myčku z ulice M. s předpokládaným denním provozem o 200 automobilech nebudou žalobci nikterak dopravně omezováni, protože jejich rodinný dům je dopravně napojen na ulici K.. K námitce nedodržení usnesení vlády zavazující neumisťovat nové stavby v záplavovém území soud konstatoval, že žalobcům nepřísluší pozice dohlížitelů nad zákonností

postupu a rozhodnutí správních orgánů. Stejné stanovisko zaujal soud i k žalobnímu bodu, podle nějž dotčené orgány nebyly seznámeny se změnou štěrkové vrstvy na betonovou vrstvu. Ke stanovisku Povodí Ohře vysvětlil, že to vydalo dvě stanoviska, přičemž v tom druhém uvedlo, že realizace stavby je z hlediska plánování v oblasti vod možná, přičemž je nutné dodržet ve stanovisku uvedené podmínky. Podmínka recyklace pitné vody, na kterou poukazují žalobci, se ani v jednom stanovisku neobjevuje. Ohledně snížení ceny nemovitosti žalobců soud vysvětlil, že tyto námitky měli uplatnit při přijímání územního plánu, v územním řízení se stavební úřad může touto otázkou zabývat pouze s ohledem na nástroje stavebního zákona; tímto se žalovaný zabýval pouze implicitně, když žalovaný zdůraznil, že nemovitost se nenachází v ploše bydlení čistého, ale v ploše určené k využití pro bydlení městské, pro které je možné umisťovat i mj. provozovny služeb, tudíž je třeba kvalitu prostředí posuzovat s ohledem na umístění takových podmíněně přípustných staveb. Nelze tedy požadovat takovou kvalitu prostředí, jež je územním plánem nastavena pro plochy bydlení čistého. Zahrada žalobců navíc nebude dle žalovaného umístěním ani provozováním samoobslužné mycí linky negativně ovlivněna tak, že by nemohla být nadále využívána jako zahrada.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé nejprve uváděli, že soud zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, neboť správné vyjádření žalovaného k dané věci bylo jejich zástupci doručeno den před vyhlášením rozsudku, tudíž na něj nemohli reagovat, zvláště když soud na argumenty žalovaného z tohoto vyjádření odkazuje. Ve vztahu ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. namítali, že soud ani žalovaný nevysvětlil, na základě kterého výkresu došlo ke změně délky oddělující stěny, když se navrhovaná oddělující stěna objevuje ve spisu až v druhé polovině roku 2014 jako reakce na námitky uplatněné stěžovateli. Proto nelze vycházet z výkresů zpracovaných Ing. D. v prosinci 2012. Soud se rovněž nedostatečně zabýval jejich výtkami stran vymezení délky tzv. letního a zimního období, kdy žalovaný vycházel pouze z vyjádření stavebníka. Tuto otázku přitom považují za důležitou, neboť původně byl plánován nepřetržitý provoz, přičemž až k námitkám stěžovatelů došlo ke změně plánovaného provozu. Stěžovatelé setrvali na své námitce, že předmětnou stavbou a jejím provozem budou obtěžování hlukem, když se nikdo nezabýval tím, že územní plán zakazuje umísťovat stavby, které svým provozováním a technickým zařízením narušují užívání staveb a zařízení ve svém okolí a snižují kvalitu prostředí souvisejícího území. Měli za to, že uvažovaná mycí linka bude v daném místě dominantním zdrojem hluku, což bude mít negativní vliv na okolí této stavby. Rovněž umístění ochranné stěny je v rozporu s územním plánem a jeho požadavkem na přiměřené využití území pro naplnění všech potřeb jeho obyvatel, což spočívá v revitalizaci narušených a omezeně funkčních segmentů území, které degradují kvalitu městského prostředí. Zvláště když může dojít k ohrožení podmínek života generací budoucích, neboť znečišťující látkou může být každá látka, která svou přítomností v ovzduší může mít škodlivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí anebo obtěžuje zápachem. Jejich argumenty přitom nelze odmítnout jako nepodložené, zvláště když správní orgán vychází ze studií, které své závěry omezují na relativně specifické podmínky (bezvětří a stejné podmínky, za kterých byla prováděna). Z těchto studií byla dovozena povinnost postavit ochrannou stěnu, kterou stěžovatelé

považují za neestetickou a nevhodnou na daném místě s ohledem na změnu v koncepci daného místa podle příslušného územního plánu. Stěžovatelé měli za to, že svou námitku vůči výsadbě bříz dostatečně odůvodnili, když poukázali na jejich alergizující povahu. Měli za to, že ochranná zeď s ohledem na své umístění z logiky svého umístění bude stínit na jejich pozemek. Za nezákonné považovali rovněž to, že nebylo přihlédnuto k hustotě provozu na ulici M., zvláště když se v budoucnosti stane součástí dopravního okruhu. Nesouhlasili rovněž s tím, že nebyly předloženy bezpečnostní listy k navrhovaným mycím přípravkům, přičemž měli za to, že z předložené dokumentace žadatele o vydání rozhodnutí vyplývá, že hladina fosfátů ve výrobku obsažených je neslučitelná s limitní hranicí fosfátů v mycích prostředcích. Dále zdůrazňovali, že stavba myčky povede ke znehodnocení jejich nemovitosti, zvláště když se jedná o otevřený provoz. Pokračovali dále v argumentaci ohledně porušení usnesení vlády, podle kterého nemají být povolovány stavby v záplavovém území. Na závěr setrvali na stanovisku, že po změně zhutněné štěrkové vrstvy na betonovou se k této otázce nevyjádřily příslušné orgány, tudíž může vzniknout problém vsakování mycích a ropných produktů. Stěžovatelé dále navrhovali, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 31. 10. 2017. Ztotožnil se s názorem soudu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Zdůraznil, že s ohledem na koncepci správního soudnictví mohou stěžovatelé namítat pouze porušení svých subjektivních veřejných práv, přičemž optikou tohoto přístupu k věci přistoupil i krajský soud. Měl rovněž za to, že dostatečným a řádným způsobem zjistil stav věci, přičemž účastníkům řízení umožnil seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim. Připomenul, že předmětnou věc posuzoval již potřetí, neboť předchozí rozhodnutí stavebního úřadu opakovaně rušil; v takovém případě se zaměřil na posouzení toho, zda se stavební úřad řídil závazným právním názorem či nikoli. Na závěr uvedl, že zda stavba splní veškeré požadavky pro to, aby mohla být v daném území provozována, bude prověřováno v rámci zkušebního provozu, který si vyžádal dotčený orgán na úseku ochrany zdraví. Měl přitom za to, že ověřením ve zkušebním provozu budou dostatečně chráněna vlastnická práva stěžovatelů.

[8] Osoby zúčastněné na řízení I.), II.), III.) a IV.) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[9] Usnesením ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 As 340/2017 – 33 Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti žalobců odkladný účinek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobami oprávněnými, jež splňují podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[11] Posoudil kasační stížnost stěžovatelů v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelé nenamítali, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130.

[13] Naplnění tohoto kasačního důvodu stěžovatelé dovozují z toho, že napadený rozsudek je zatížen jinou vadou spočívající v tom, že jim krajský soud nezaslal v dostatečném předstihu vyjádření žalovaného, čímž měl zkrátit jejich právo vyjádřit se k němu, zvláště když soud z tohoto vyjádření vycházel. Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu ověřil, že žalovaný se k věci vyjádřil poprvé v přípisu ze dne 12. 5. 2016, který se však z podstatné části týkal zcela jiného případu, v němž bylo vydáno jak územní rozhodnutí, tak i stavební povolení pro stavbu v R. u Jablonce nad Nisou, a podruhé v přípisu taktéž ze dne 12. 5. 2016 (doručeném soudu však až 14. 9. 2017), který se skutečně týkal projednávané věci. Toto druhé vyjádření bylo zástupkyni stěžovatelů doručeno dne 25. 9. 2017 (tj. den před vyhlášením napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud k tomu sice uvádí, že obecně stále platí právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 208/2014 - 39, podle kterých *„Procesní pochybení spočívající v tom, že krajský soud v intencích § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nedoručil vyjádření žalované k žalobě žalobkyni je vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to zejména za situace, kdy bylo soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a kdy krajský soud z vyjádření žalované ve svém rozsudku vycházel.“*, na druhou stranu je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a skutečnost, že rušit rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost je možné pouze v krajních případech, neboť se tím z procesního důvodu oddaluje meritorní posouzení věci ze strany Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli, že krajský soud pochybil tím, že jim nedal dostatečný časový prostor k tomu, aby mohli případně reagovat na vyjádření žalovaného k dané věci. Na druhou stranu toto pochybení nedosáhlo takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení napadeného rozsudku z důvodu nepřezkoumatelnosti, tj. z důvodu procesní vady, neboť stěžovatelé jednak toto vyjádření obdrželi, a dále toto vyjádření neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by nebyly uvedeny v napadeném rozhodnutí, neboť vyjádření v podstatné části s ohledem na žalobní body na toto rozhodnutí toliko obsáhle odkazuje. Přitom žalobní argumentaci stěžovatelů, zejm. v otázce údajného nedostatečného vypořádání se s odvolacími námitkami, odkazy na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvrací. Nepřináší tedy zásadně žádné nové skutečnosti či argumenty, které by v průběhu správního řízení nezazněly. To ostatně potvrzují i samotní stěžovatelé ve své kasační stížnosti, neboť neuvádí žádnou skutečnost, která by byla v tomto vyjádření pro nově nová a dříve neznámá. Fakt, že krajský soud obsah tohoto vyjádření zakomponoval do odůvodnění napadeného rozsudku a že shodně s obsahem tohoto vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na závěru tohoto soudu o tom, že vyjádření žalovaného zaslané stěžovatelům až v září 2017

neobsahuje žádné nové, pro stěžovatele neznámé, argumenty, ničeho nemění, byť si je (Nejvyšší správní soud) vědom toho, že by bývalo bylo vhodnější, aby krajský soud dal stěžovatelům potřebný časový prostor pro případnou reakci. Vzhledem k popsaným okolnostem však toto pochybení nemělo na posouzení věci vliv. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] K naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí následující:

[15] Z obsahu předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že dle původní projektové dokumentace z prosince 2012 nebylo z hlediska ochrany proti hluku uvažováno s provedením dalších opatření, neboť bylo vycházeno z toho, že podle hlukového posouzení by byly příslušné limity porušeny při nepřetržitém provozu v noci, což by vedlo k nutnosti realizace dodatečných protihlukových opatření; pro denní provoz byla očekávána ekvivalentní hladina akustického hluku z daného provozu přibližně o 5 dB nižší než hodnoty hygienických limitů. Teprve až v projektové dokumentaci z prosince 2014 je uvedeno, že je navrhována oddělující stěna provozu mycí linky (částečné oplocení), a to z důvodu zabránění negativních vlivů emisí přenášených vzduchem z provozu otevřené samoobslužné mycí linky s technologií tlakového mytí osobních, popř. malých dodávkových automobilů do 3,5 t. Výška oddělující stěny byla předběžně navržena na 2,5 m, při zvýšení oddělující stěny na 3 m přitom lze dle uvedeného hodnocení její účinnost považovat za 100%. V přiloženém grafickém schématu (výkres č. 15) byla tato stěna uvedena s délkou 31,32 m. Na tuto dokumentaci zjevně reaguje prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 3. 2015. Odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž odkazuje na výkres č. 15 a výkres č. 16 (zachycující stěnu z jižního pohledu), avšak obecně rovněž u tohoto bodu hovoří o dokumentaci zpracované Ing.. M. D. „*v prosinci 2012*“. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části poněkud nepřesné a zavádějící, neboť se zdá, že odkazuje rovněž na dokumentaci z roku 2012, která oddělující stěnu neobsahovala. Za stěžejní ale Nejvyšší správní soud považuje to, že tato dílčí nepřesnost nezpochybňuje závěr, že žalovaný ve vztahu k oddělující stěně konkrétně odkazoval na dokumentaci vypracovanou v prosinci 2014, která obsahovala příslušné výkresy č. 15 a 16, a to prostřednictvím čísel těchto výkresů. Tudíž nelze hovořit o tom, že by žalovaný nevycházel z obsahu spisu a že nelze tyto výkresy určit; pouhá dílčí nepřesnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně použití nesprávného data v tomto směru nemůže atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 - 31.

[16] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje s tím, jakým způsobem žalovaný upřesnil data „letního a zimního období“. V tomto směru je nutné zmínit, že právní předpis obecně letní a zimní období nevymezuje, pouze ve vztahu k určitým specifickým oblastem stanoví dílčí definice (viz např. ustanovení § 96 zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon, ve znění pozdějších předpisů, nebo příloha č. 1 k zákonu č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů). Za této situace bylo na správních orgánech, aby tato období jasněji a určitěji vymezily, neboť zjevně toto upřesnění mělo vliv na posuzovanou věc, jelikož s různými obdobími je spojena různá délka provozní doby. Pokud správní orgány tuto otázku vyřešily dle odůvodnění napadeného rozhodnutí dotazem na stavebníka, který

je schopen s ohledem na jím zamýšlený provoz na toto reagovat, nelze tomu nic vytknout. A to zvláště když je to stavebník, který bude předmětnou automyčku provozovat, tudíž by měl zvážit, jakým způsobem a v jakém rozsahu to bude činit, a to zejm. s ohledem na klimatické podmínky, které mají na daný druh provozu podstatný vliv. Žalovaný svůj postup popsal, nelze tedy tvrdit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné; skutečnost, že se žalovaný ztotožnil se stanoviskem stavebníka, na tom ničeho nemění.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž dospívá k závěru, že ze strany správních orgánů a krajského soudu byla námitkám vůči nedodržení hlukových limitů věnována dostatečná pozornost. V tomto směru bylo vycházeno z příslušné studie Ing. H., podle níž by předmětná myčka měla splňovat příslušné hlukové limity. K tomu je nutné uvést, že stavební úřad podmínil předmětnou stavbu v souladu s požadavkem Krajské hygienické stanice požadavkem na ověření splnění podmínek dle ustanovení § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s tím, že správní orgány požadovaly, aby splnění hlukových limitů bylo ověřeno ve vztahu k dané stavbě v reálném provozu, jelikož jen tak je možné na místě skutečně ověřit, zda hlukové limity budou ze strany stavebníka a jím provozované automyčky dodrženy či nikoli.

[18] Nejvyšší správní soud se přitom neztotožňuje s tím, aby obecný požadavek územního plánu České Lípy na neumísťování staveb, které svým provozováním a technickým zařízením narušují užívání staveb a zařízení ve svém okolí a snižují kvalitu prostředí souvisejícího území, byl vykládán ryze subjektivním způsobem, jak to činí stěžovatelé, neboť ti a priori zastávají stanovisko, že předmětné zařízení snižuje kvalitu prostředí souvisejícího území. Nejvyšší správní soud má za to, že prakticky jakákoli stavba či provoz mají vliv na své okolí, a to ať svými imisemi, neboť už jen tím, že se „někomu z estetického hlediska nelíbí“, tudíž na základě tohoto argumentu a přístupu by bylo možné vyloučit jakoukoli stavební činnost, což považuje Nejvyšší správní soud za absurdní. Pouze na základě toho, že stavba či provoz mají vliv na své okolí, a tudíž ovlivňují kvalitu prostředí souvisejícího území, není nutné automaticky dovozovat, že tuto kvalitu prostředí v rozporu se zákonem a příslušným územním plánem snižují.

[19] Požadavek územního plánu České Lípy na neumísťování stavby, které svým provozováním a technickým zařízením narušují užívání staveb a zařízení ve svém okolí a snižují kvalitu prostředí souvisejícího území, Nejvyšší správní soud chápe tak, že je nutné zajistit, aby taková stavba splňovala předepsané podmínky stanovené příslušnými právními předpisy. Pokud je v tomto směru relevantní právní úprava regulující míru hluku, je podle Nejvyššího správního soudu stěžejní ověření ve zkušebním provozu, zda budou příslušné hlukové limity dodrženy či nikoli. V opačném případě by při výlučném zohlednění námitek stěžovatelů na předmětném pozemku nebylo možné nikdy postavit jakoukoli stavbu či provozovnu, s argumentem, že jejich provozováním či užíváním bude vznikat hluk narušující užívání staveb a zařízení v okolí, který subjektivně sníží kvalitu prostředí souvisejícího území.

[20] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal rozpor předmětné stavby s územním plánem v jeho části týkající se strategické vize rozvoje města, neboť z dané námitky a posouzení

věci není zřejmé, jak umístění ochranné stěny ve výši 3 m a o celkové délce přibližně 31m tuto strategickou vizi narušuje či znemožňuje. Dle projektové dokumentace je totiž zjevné, že předmětná ochranná stěna nebude tvořit žádnou dominantu daného místa, neboť okolní zástavba (včetně vlastní plánované stavby myčky) je vyšší, a že nebude bránit revitalizaci narušených a omezeně funkčních segmentů území. Nejvyššímu správnímu soudu rovněž není zřejmé, jak by umístění takovéto ochranné stěny bylo v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, konkrétně s cílem vytvářet předpoklady pro výstavbu a rozvoj území, aniž by byly ohrožovány podmínky života budoucích generací.

[21] Ve spojení s tím je třeba poznamenat, že správní orgány se rovněž zabývaly otázkou možného znečištění prostředí aerosoly, přičemž v tomto směru vycházely z příslušného „Hodnocení vlivu myčky na okolí“ z prosince 2014, podle kterého při zvýšení stěny z 2,5 m na 3 m se záchyt aerosolů z myčky zvýší ve směru instalace této stěny prakticky na 100% a jejich vliv na navazující pozemky a nemovitosti je nulový. Za takové situace bylo skutečně na stěžovatelích, aby tento jednoznačný odborný závěr zpochybnili relevantními důkazními prostředky, pouhý nesouhlas s tam uvedenými závěry není dostatečný. Pokud stěžovatelé poukazují na to, že toto hodnocení pracuje pouze s určitou hodnotou rychlosti větru, přehlíží jinou informaci uvedenou v tomto hodnocení, podle kterého se jedná o statisticky nejběžnější rozmezí rychlostí větru. Nejvyšší správní soud přitom má za to, že nebylo úkolem této studie zohlednit všechny možné rychlosti a změny směrů větrů, neboť to by bylo zcela nad rámec takového hodnocení. Nejvyšší správní soud přitom nevylučuje, že s ohledem na působení těchto klimatických podmínek bude aerosol z tohoto provozu zanesen i na pozemek stěžovatelů; ovšem tato imise bude s ohledem na ochrannou stěnu a závěry tohoto hodnocení zcela marginální, přičemž takový výsledek nepovažuje Nejvyšší správní soud za nepřiměřený a nezákonný. Akceptování požadavku stěžovatelů na to, aby z provozu myčky postavené na sousedním pozemku nebyly produkovány imise (zde aerosolu), které by vnikaly na jejich pozemek, by opět vedlo faktickému zákazu jakékoli stavby či provozu na sousedním provozu, s čímž se Nejvyšší správní soud také nemůže ztotožnit. V souladu s argumentací krajského soudu musí připomenout, že v posuzované věci nejde jen o ochranu vlastnického práva stěžovatelů, ale že je nutné zohlednit vlastnické právo vlastníka tohoto sousedního pozemku, který se rozhodl své vlastnické oprávnění využít tím způsobem, že postaví automyčku. Toto oprávnění vlastníka lze omezit pouze na základě zákona – srov. čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod – nikoli pouhým subjektivním přáním vlastníka sousedního pozemku, jak by měl vlastník své vlastnické právo využít.

[22] K námitkám stěžovatelů stran nevhodnosti stromů, které mají být zasazeny u hranice jejich pozemku, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že ze samotné obecné argumentace, že břízy mají alergizující povahu, nic dalšího neplyne. Podle obsahu správního spisu (zejm. z rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 13. 9. 2013) totiž na předmětné hranici již totožné břízy rostou (byť v počtu 2 kusů), tudíž Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak může požadavek na zasazení stejného druhu stromu, který tam za současné situace dlouhodobě zjevně roste, zasáhnout do jejích práv, zvláště když stěžovatelé ničím nedokládají, že by sami trpěli alergií, tj. že by jim umístěním těchto stromů hrozila jakákoli další újma. Ve vztahu ke stínění jejich pozemků, a to jak ochrannou stěnou, tak stromy, Nejvyšší správní soud ve stručnosti poukazuje na ustanovení § 1017 odst. 1 věta druhá zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění

pozdějších předpisů, podle kterého *„Nestanoví-li jiný právní předpis nebo neplyne-li z místních zvyklostí něco jiného, platí pro stromy dorůstající obvykle výšky přesahující 3 m jako přípustná vzdálenost od společné hranice pozemků 3 m a pro ostatní stromy 1,5 m.“* Jestliže zákonodárce stanovil, že pro stromy dorůstající obvykle výšky přes 3 m je přípustná vzdálenost od společné hranice pozemků 3 m, nelze bez dalšího rozporovat umístění ochranné stěny, která dosahuje výšky právě 3 m, pokud toto umístění není od společné hranice blíže než 1,5 m. Ve vztahu k samotným stromům je nutné uvést, že podle žalovaného je možné ve stavebním řízení uložit stavebníkovi udržování maximální výšky a tvaru těchto stromů.

[23] Pokud stěžovatelé vytýkají správním orgánům nedostatečné posouzení hustoty provozu, musí Nejvyšší správní soud uvést, že jejich argumentace fakticky nebrojí proti předmětné myčce automobilů, která z povahy věci přinese určité zvýšení dopravy na ulici M., ale proti tomu, že je tato ulice plánována jako součást městského dopravního okruhu. Posouzení míry provozu tedy bude nutné provést hlavně ve vztahu k tomuto plánovanému městskému dopravnímu okruhu, nikoli ve vztahu k nyní posuzované stavbě.

[24] Pokud jde o námitky stěžovatelů stran údajné nebezpečnosti přípravku MAX POWDER S, jenž má být v myčce používán a který podle jejich tvrzení porušuje pravidla týkající se maximálního množství fosfátů v mycích prostředcích, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tato námitka je značně obecná a obtížně uchopitelná, což má negativní vliv na možnost soudu se jí zabývat – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že předmětem soudního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197) stěžovatelé učinili územní rozhodnutí vydané podle ustanovení § 92 stavebního zákona, jímž je rozhodováno o schválení navrženého záměru a jímž jsou stanoveny podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru. Územní rozhodnutí se tedy vyjadřuje k tomu, zda navrhovaný záměr lze v daném místě provést a realizovat. V posuzované věci správní orgány rozhodly pouze o tom, že předmětná stavba na daném místě je možná, přičemž k její realizaci stanovily příslušné podmínky a to i s ohledem na možné negativní vlivy plynoucí z provozu takové stavby (zařízení). Nebylo však rozhodováno o tom, že stavebník může používat pouze a jen stěžovateli rozporovaný přípravek. Posouzení bezpečnosti a použitelnosti tohoto přípravku s ohledem na jeho složení (např. podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006, ze dne 18. prosince 2006, o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES), případně doložení splnění těchto podmínek, je věcí jiných řízení; jinými slovy tím, že bylo vydáno územní rozhodnutí, není stavebník oprávněn používat přípravek, který by v aktuální době provozu myčky s ohledem na posuzování bezpečnosti chemických látek nepoužitelným či zakázaným, či u kterého by s ohledem na jeho použití v myčce v zastavěné zóně byly stanoveny další omezující podmínky.

[25] Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že otázkou snížení hodnoty nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů se žalovaný zabýval dostatečným způsobem, když na str. 11 až 13

napadeného rozhodnutí vysvětlil, k jakému účelu slouží územní řízení a jaké skutečnosti mohou být ze strany vlastníků sousedních nemovitostí namítány, přičemž uvedl, že v posuzované věci bylo rozhodováno o výkonu vlastnického práva stavebníka, které musí jeho sousedé, pokud takové jednání není v rozporu s právními předpisy, respektovat. Na tyto úvahy pak navázal krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, když odkázal na *„rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, vycházející z unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Podstatou zmíněného rozsudku je právní názor, podle nějž má-li vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území (např. zástavbou určitého charakteru) mohlo způsobit snížení hodnoty jeho nemovitostí, musí si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považuje pro sebe za přijatelnou. V rámci územního řízení je sice stavební úřad oprávněn a povinen posoudit námitku snížení tržní ceny sousedních nemovitostí, avšak činí tak jen z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy.“*

[26] Ve vztahu k námitkám, že se předmětný provoz nachází v záplavovém území, je nutné poukázat na obsah spisu, z něhož vyplývá, že si správní orgány byly této skutečnosti vědomy. Povodí Ohře, státní podnik, ve svém stanovisku ze dne 15. 5. 2013 toto výslovně konstatoval, přesto se k předmětnému záměru vyjádřil kladně. Nejvyšší správní soud považuje za důležité, že se podle tohoto vyjádření nejedná o aktivní zónu záplavového území, v níž by platila omezení dle ustanovení § 67 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodách“), podle kterého *„v aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky; to neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů.“* Zákon o vodách rozlišuje mezi aktivní zónou záplavového území a záplavovým územím, přičemž striktní pravidla omezující stavební činnost platí pro aktivní zónu záplavového území, nikoli pro celé záplavové území.

[27] Pokud stěžovatelé brojí proti tomu, že příslušné dotčené orgány nebyly informovány o tom, že stavebník změnil zhutněnou štěrkovou vrstvu za betonovou vrstvu, je nutné odkázat na obsah správního spisu, podle kterého si před vydáním rozhodnutí ze dne 20. 3. 2015 stavebník vyžádal nová stanoviska týkající se jeho záměru – stanovisko odboru životního prostředí ze dne 9. 2. 2015, které bylo vydáno podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, zákona o vodách, zákona č 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, zákona č. 289/1995 Sb., lesní zákon, zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Dotčené správní orgány tak měly před vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne

20. 3. 2015 zcela zjevně možnost se ke všem relevantním změnám záměru dostatečně vyjádřit.

[28] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli ve věci úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení však osobám zúčastněným žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ony nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu